

Mehmet Akif Uçar

- şiirler -

Yayın Tarihi:

7.3.2010

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Mehmet Akif Uçar

15.08.1978 - Aksaray doğumluyum. Şu an Konya'da ikamet etmekteyim. Eğitim durumu olarak lise mezunuyum. Müsait zamanlarımı daha çok şiir ve kitap okumak ya da yazmakla değerlendirmekteyim. Evli ve iki çocuk babası olup, ticaretle meşgulüm...

Eserleri:

Toprağa Çizilen Dünya(şiir) , Kıyamete Ramak Kala(deneme)

Alamet

Bu ne dünya sır küpü, bu ne dünya nedamet,
Onda gizem hilkatı,onda Rab'be alamet.

Mehmet Akif Uçar

Allah'ım

Nasıl geçti bilmem,
Akşamım sabahım.
Sevabım hiç yok ki
Çoğalan günahım.
Geçen her şey geçti,
Günah ve eyvahım.
Yücelsin yücelsin,
Göğе varsın ahım.
Duadır, namazdır
Hakiki silahım.
Namazda mutluluk,
Huzur ve refahım.
Bilirim sendedir,
Sendedir felahım.
Acı bu kuluna,
Sen acı Allah'ım

Mehmet Akif Uçar

Aşkına

Baharı andıran gülüşün için,
Ne haldeyim bilsen bu gurbet elde.
Anlamadın beni, sevmedin niçin?
No olur hayatım yanmasın gel de.

Çürümüş bedene merhem ne gerek,
Derdimi ölçmeye dirhem ne gerek,
Seni güldürmeye bilsem ne gerek,
Ararım ben onu hep belde belde.

Mehmet Akif Uçar

Benim İçin

O glen gözlerin hep yaşla dolsa,
Ne olur sevdiğim sil benim için.
Bahende yeşeren gllerin solsa,
Solana ağlama gl benim için.

Yüreğimde tek bir sevgili varsa,
Őeni derim yalnız her kim sorarsa,
İçim aydın kalır, dışım kararsa,
Sen varsın orda tek bil benim için.

Mehmet Akif Uçar

Beraat

Hayat bana iğreti, insanlar bana tuzak
Hafakanlar içinde, boğuluyor gibiyim.
Kendi dünyamda mahpus, kendi kendimden uzak
Sanki bütün suçların hakiki sahibiyim.

Gözümün nuru namaz, bahşedilen saltanat
Rükû yurdumda sükût, secde yuvamda rahat
Dünya mahkemesinden etmesem de beraat
Kendi öz mahkememde nefsimin galibiyim.

Mehmet Akif Uçar

Bilmece

Daldım yine daldım gemiŖe bu sabah,
Sardı beni eski günlerin kabusu.
Nerede tövbeler, o binlerce eyvah
Yaktı, yaktı beni bu günah korkusu.

Koyun beni burda ve gidin yamyamlar,
Gidin de içimi yaksın bu geceler,
YaŖanmıŖ o günler, bu kızıl akŖamlar,
Öyle ki tüm bunlar girift bilmeceleler.

Mehmet Akif Uçar

Bu Gün 14 Şubat, Sevgililer Günü

Bu gün 14 Şubat
Sevgililer günü,
Sen yoksun yanımda
Ey sevgili!
Seni düşünmek var.

Ve şimdi söyle bana,
Gittiğin o günden beri
Kanayan yaram.
Ne zaman denecek?
Ey yar!

Ne zaman denecek?
Bunu söyle bana,
Sadece bunu.

Zira bunu bilmeye en çok benim hakkım var...

Bunca yıldan sonra
İçimdeki seni
Unutabilmek mi dedin?

Denemedim mi sanıyorsun?
Ama olmadı işte be gülüm, olmadı işte.
Zorladıkça buna kendimi
Her dem biraz daha fazla
Azdı içimdeki sevdan.

Fakat için en güzel tarafı be gülüm
Her ne kadar acı verse de bu yorgun sevda
Gün be gün daha da olgunlaştırdı beni.

Hani acılar çiğimsi insanları pişirmiş ya,
O türden belki de
Piştim bende gülüm,
Her dem biraz daha piştim;
Sevdan sayesinde.

Sırf bu yüzden bir insan sevilmez elbet,
Bunu bende biliyorum.
Ama seni sevmek yazgısını bile
Ben yazmadım ki alnıma.
Zira bu bana tanrının
Verdiği bir nimettir.
İşte sadece bu yüzden bile tanrıya
Sonsuz şükürler olsun...

Çünkü seni sevmek her ne kadar
Tılsımlı bir hezeyan olsa da içimde
Bu acı,
Benim en törpülenmiş yanıma onduran
Bir buse kadar

Mayhoşumsu geldi bana.

Nitekim ki hem hüzünlüydü sevdan
Yorgun yüreğimde,
Hem de kızılımtırak bir umut güneşiydi
Yaşama dair;
Beni hayata bağlayan.

Çünkü sen olmasan belki de
Donmuş bir ceset gibi
Çöküp kalacaktım
Bir kuytu köşede.

Ama sen
Her dem tutunduğum
Buğulu bir hayat dalı oldun içimde;
Yıllarca hasretiyle yaşadığım...

Bu gün 14 Şubat
Sevgililer günü,
Sen yoksun yanımda
Ey sevgili!
Seni düşünmek var.

Ve şimdi söyle bana,
Gittiğin o günden beri
Kanayan yaram.
Ne zaman dinecek?
Ey yar!

Ne zaman dinecek?
Bunu söyle bana,
Sadece bunu.

Zira bunu bilmeye en çok benim hakkım var...

Yıllar önce ki gidişin var,
Hala gözlerimin önünde;
Hiç arkana bakmadan, terkedip gidişin.

Sanki o gün
Uçsuz bir mutluluğa koşuyor gibiydin;
Biza dair ne varsa hepsini
Geride bırakarak.

Sanki o gün
Giderken geride bıraktığın
Boynu bükük bir sevgiliyi
Hiç tanımıyor gibiydin.
Ve sanki
Daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordun bana.

Sanki o gün
Temmuz sığağında olmamıza rağmen
İçim üşüyordu benim.
Seninse gözlerin koca koca gülüyordu
Anlamsız bakışlarla.
Ve sen gidiyordun
Uzak bir meçhule,
Beni terkederek...

Bu gün 14 Şubat
Sevgililer günü,
Sen yoksun yanımda
Ey sevgili!
Seni düşünmek var.

Ve şimdi söyle bana,
Gittiğin o günden beri
Kanayan yaram.
Ne zaman denecek?
Ey yar!

Ne zaman denecek?
Bunu söyle bana,
Sadece bunu.

Zira bunu bilmeye en çok benim hakkım var...

Yıllardır kendi kendime sorguladığım
Ve her sorguda daha da büyüyen
Bir sualdir gidişin.

Şimdi sen söyle be gülüm,
Lütfen sen söyle.
Böylesine pervasızca ve hesapsızca gitmek
Yakıştı mı sana?
Ya da yakışır mı bir insana?
Ansızın ve hiç bir şey demeden terk edip gitmek.

Yakışır mı söyle gülüm?
Geride
Boynu bükük bir selvi bırakmak,
Ya da
Gözü yaşlı bir hicran bulutunu
Kalpsiz bir dağın ensesine hapsetmek.

Bilir misin ki?
Sensiz gecelerin
Yüreğime yıllanmış bir zehri nasıl akıttığını.

Bilir misin ki?
Kahpe bir karanlığın
İnsanı nasıl yuttuğunu.

Bilir misin?
Ey sevgili!
O turuncu gençliğimin
Ve yeşile çalan
Çocuksu bakışımın,
Hangi oruspu akşamlara gebe kaldığını?
Sensizken...

Anlatsam dinler misin?
Istırap kentimin
Nahoş kıtalarını birbirine bağlayan
Kızılçık rengi kan yolu damarlarımın
Yokluğunda
Nasıl donup kaldığını.

Bilemezsin tabi gülüm
Bilemezsin sen bu tütsülü akşamların
İnsanda bıraktığı
Derin yaraları.

Oysa ben hala sana
Hangi sevdalardan bahsediyorum değil mi?

Halbuki sen şimdilerde
Bizim o birlikte bestelediğimiz
Ve hiç çekinmeden avaz avaz bağırarak söylediğimiz
Meşhur şarkımızı bile
Çoktan unutmuşsundur sanırım.

Neyse boşver gülüm
Unut tüm bildiklerini
Maziye ve sana, bana dair
Anımsadığın ne varsa
Unut ve boşver şimdilerde her şeyi.
Şen mutlusun ya
Önemli olan bu şimdi.
Boşver gerisini...

Bu gün 14 Şubat
Sevgililer günü,
Sen yoksun yanımda
Ey sevgili!
Seni düşünmek var.

Ve şimdi söyle bana,
Gittiğin o günden beri
Kanayan yaram.
Ne zaman dinecek?
Ey yar!

Ne zaman dinecek?

Bunu söyle bana,
Sadece bunu.

Zira bunu bilmeye en çok benim hakkım var...

Yıllar sonra ve bu gün yine 14 Şubat
Yani sevgililer günü
Ve Ey Sevgili!
Sen yine yoksun yanımda

Ve de iyi ki yoksun
Çünkü sen olsaydın şu an yanımda
Belki de aşkın
Lügatlerde bile olmayan
O mayhoşumsu tadını
Hiç bir zaman hissedemeyecektim.

İşte bu yüzden
Gün geçtikçe ekşimsi bir hisle
Daha da çok bağlandım sana.

Ve bu gün 14 Şubat
Sevgililer günü,
Yani mayhoşumsu bir hazzı
Fazlasıyla içimde yaşadığım gündür bu gün.

Dolayısıyla
Farkında olmadan da olsa
Bu hazzı yaşattığın için bana

14 Şubat Sevgililer günün kutlu olsun sevgilim...

Not: Seven, sevilen, sevgiye değer veren ve sevgi adına içinde ufacık bir duygu barındıran herkesin sevgililer gününü kutluyorum. Sevginiz daim olsun....

Mehmet Akif Uçar

Bu Zaman

Bu zaman, ah bu zaman,
Ne kor, ne köz, ne duman,
Ateşten daha yaman,
Kahrolur dertten insan,
Bu zaman, ah bu zaman.

Günah ekili toprak,
Büyürse yaprak yaprak,
Onu biçer mi orak?
Bu mu yoksa son durak,
Günah ekili toprak.

Naylonlaşan sen nesil,
Yüreğinden közü sil,
Soyutlandı bak fosil,
Oldun bilmem kaç misil,
Naylonlaşan sen nesil.

Hep kayboldu insanlık,
Silindi müslümanlık,
Ve camiler seyranlık,
Herkeste bin şeytanlık,
Hep kayboldu insanlık.

Nerde, nerde, neredeler?
O yürekli gövdeler,
Kalkılmaz seccadeler,
Haya denen perdeler,
Nerde, nerde, neredeler?

Benim bildiğim dünya,
Şimdi sanki bir rüya,
Yaşamak buymuş güya,
İlimler düştü suya,
Benim bildiğim dünya.

***

Ah bu zaman, bu zaman,
Bu zaman ki ne yaman,
Kalmadı tam müslüman,
Ve müslümana zindan,
Ah bu zaman, bu zaman.

Mehmet Akif Uçar

Derbeder

Tüm şiiirini kaybetmiş bir şairim ben,
Belki de sevgilisinden habersiz aşık.
Karanlıklar bana fikir, sokaklar mesken,
Mevsimler azığım, gökte yıldızsa ışık.

Ben her gece çekilmeyen dertle ağlarım,
Sabahlara kadar inler, yürek dağlarım,
Sular gibi coşar, seller gibi çağlarım,
Sevincim çileye, neşem derde karışık.

Mehmet Akif Uçar

Ecel

Bir varmış, bir yokmuş
En güzel nasihat.
Bir varmış, bir yokmuş
Gibi geçer hayat.

Bir varmış, bir yokmuş
Koskoca binalar.
Bir varmış, bir yokmuş
Oluvermiş mezar.

Bir varmış, bir yokmuş
Sevdiğin insanlar.
Bir varmış, bir yokmuş
Gitmiş azar azar.

Bir varmış, bir yokmuş
Oldu bitti derken.
Bir varmış, bir yokmuş
Desen de çok erken.

Bir varmış, bir yokmuş
Kapıda o melek.
Bir varmış, bir yokmuş
Görünüverecek.

Mehmet Akif Uçar

Ey Sevgili!

Ey Sevgili!

Nazeninde törpülenmiş
Bir yitik bahardır sevdan;
Tıpkı yüzünde parlayan güneşin
Gamzelerine düşürdüğü
Bir mahzun gölge gibi.

Zira,
İşte bu sebeptedir ki
Reyhansı düşlerimin
Maviye çalan gecelerinde,
Sızım sızım artan bir hayale
Gebe kalır yüreğim...

Bilir misin ki?
Yokluğunda çevrilmiş bir yasak bölge gibi,
Uzak umutları düşlemenin
Ve de hiç bir zaman erişemeyecek olmanın
İnsanda bıraktığı en derin yaraları.

Ve dahası bir idamlık mahkum gibi
Sevgiliyi gözlemenin
Her dakika, her saat...
Üstelik de,
Ebediyyen gelmeyeceğini bile bile.

İşte bu yüzdendir ki
Her dem
Yorulmuş bir sevdanın çarmıhında hissederim kendimi
Ve her dem
Yağlı bir urganın yaftasında kaybolur umutlarım.

Halbuki ben
Gecelerin bile büyütmediği
Kızıl bir hasret kentinin
Gün görmemiş sahiliydim;
Sokaklarında berduş berduş yürüyen
Ve okyanus dalgalarının kıyıya attığı...
Öyleki
Korkunç kabuslarla olan sırdaşlığımın
En büyük sebebi
Buydu belki de.

Nitekim
Mavisini yitirmiş bir hayatın,
Ve hasretle bezenmiş bir aşkın
Bende bıraktığı en son şarkı
Ve en son şiir
Belki de bu olacaktır...

Çünkü bu şiir
Ve bu şarkı;
Seni anlatan bir güftenin
Damarlarında yoğrulmuştur.

Başkası yok gülüm
Ve zaten başkasına, gerek de yok

Zira hayatın bende bıraktığı tek iz;
Kesinlikle anlatılamayan ve sadece yaşanılabilen
Aşkıdır.

Bu bana yeter, ey içimde yıllar yılı kanayan sevgili!
Bu aşk bana yeter
Zira bu aşk,
Her şeye bedeldir zaten...

Mehmet Akif Uçar

İbret

Yakınlardan geliyor ölümün ayak sesi,
Şu karşı mahalleden geçti sanki Azrail.
İbretler dağıtıyor uğuldayan nefesi,
Depremler, facialar dolaşıyor da il il.

Raydan çıkan trenler, çöküveren binalar,
Merdiven boşlukları kimlere oldu mezar,
Her afette aynı ses kulaklarda uğuldar;
Her an ölüme gebe, her yer ölüme sahil.

Mehmet Akif Uçar

Kaçış

Koparsam dünyalığı atıversem içimden,
Elimden, ayağımdan, ağzımdan ve dilimden
Kurtulsam tüm eşyadan, şekilden ve hacimden
Nefs ile şeytan denen iki turfa mücrimden
Ağlasa malım mülküm, ağlasa da peşimden
Yalnız seccadem tanır el, ayak izlerimden
O sıvazlar alnımı, o öper gözlerimden,
O bilir tüm sırrımı ve o anlar halimden
Artan arzularımdan, bitmeyen hevesimden,
Yığın yığın dünyalık çoğaltma isteğimden
Koşar adım kaçıp da kudurmuş şehvetimden
Ona sığındığımı bu gibi hislerimden.
Geçtim artık evimden, eşyamdan, sevgilimden,
En değerli arsamdan, en kıymetli yerimden
Ve kurtuldum kurtuldum dünya denen zalimden
Bırakın uyuyayım kaldırmayın kabrimden.

Mehmet Akif Uçar

Kader

Neden bilemedim, nelerden oldu?
Ağardı, döküldü saçım, gazelim.
Aldırma sevdiğim bahar da soldu,
Aldırma bu gelen kışa güzelim.

Gel gece olmadan çıkalım evden,
Ya bir akşamüstü, ya sabah erken,
Kalk gece demeden, gündüz demeden
Gezelim, gezelim, şehri gezelim.

Akıp sular gibi hep çağlasam da,
İçimi hüznle hep dağlasam da,
Sitemle, figanla hep ağlasam da,
Ne olacağım ki, neydi ezelim.

Mehmet Akif Uçar

Kara Sevda

Aşık mısın deli rüzgar?
Dertli dertli esiyorsun.
Sürme gözlüm bana mezar,
Bu alemdir biliyorsun.

Benim derdim boydan aşkın,
Ve çaresiz oldum şaşkın,
O ölümden farksız aşkın,
Bir de veda ediyorsun.

Ben derdimden hep ağlarken,
Seller gibi de çağlarken,
Bin bir yürek dert dağlarken,
Sen terkedip gidiyorsun.

Ben gelsem de, gelmesem de
Ben gülsem de, gülmesem de
Ben sevsem de, sevmesem de
Sen sevemem mi diyorsun.

Mehmet Akif Uçar

Kazanç

Benim bu dünyadaki meskenim yırtık çadır.
Aziğım kuru ekmek ve bir de acı soğan.
Mutluluksa sorduğun o diğer taraftadır,
İstemem dünyadaki mutluluğu diyorsan.

Hangi servet sahibi neyini götürüyor?
Hangi tabut keyifli, hangi mezarda konfor?
Hangi âlem mühimmiş eğil de birine sor.
Sor da kazanılması gereken yeri kazan.

Mehmet Akif Uçar

Kıyamet

Kıyamet, ah kıyamet içimi ürpertiyor,
Lafzı bile beynimi zonklatmaya yetiyor.
Dağların pamuk gibi uçtuğu o sahne,
Her şeyin birbiriyle tokuştuğu o sahne.
O sahne ki ne korkunç; gözlerin fırladığı,
Vahye meydan okuyan aklın sıfırladığı.
Ona ihtilaf eden akıl akıl mıdır ki?
Onu bilmeyen akıl, ne ile yarışır ki?
Ey fikirsiz, beyinsiz ve akılsız insanlık,
Sonun hüsrana ve acı, akıbetin karanlık.
O büyük mahkemede hesaba hazır mısınız?
Yakıcı, kavurucu azaba hazır mısınız?

* * * * *

Her şehrin girişinde, her caddenin başında,
Her evin hücrelerinde, her kaldırım taşında;
Büyük küçük herkese, her yerde ve her zaman,
Naralarla haykırsam bir an bile durmadan.
O günün dehşetini anlatsam insanlara,
Dünyalık hevesiyle yanıp tutuşanlara.

Söyleyin bu çırpınış böyle nereye kadar?
Dünyalık mı yoksa Allah mı hakiki yar?
Söyleyin, söyleyin kim ölümsüz bu dünyada?
Kimlerin malı, mülkü ebedidir ki ya da?
Hani Firavunlara, Nemrutlara ne oldu?
Hani o Karunların süreleri mi doldu?
Hani bir zamanların Ad, Semud kavimleri?
Bitti mi onların da iktidar takvimleri?

Dünya dediğin zaten toru topu üç günlük,
Böyleyken bu telaşe, dünyaya bu düşkünlük.
Neden bu kadar uzun ve köklüdür emeller?
Ahiretten çok uzak hep dünyalık emeller.

Bitmeyen o gülmeler, tükenmez kahkahalar,
Ey insan! Unutma ki çok büyük mahkemen var.

* * * * *

Mehmet Akif Uçar

Köyüm

Uzayan kırlarında, yeşil otlaklarında,
Serilmiş minder gibi o göl yataklarında,
En güzel günlerimi ve de çocukluğumu
Geçirdim ben neşeyle o dar sokaklarında.

Gül köyüm, güzel köyüm, can köyüm, canan köyüm
Şimdi senden ötede yaşayan bir ölüyüm.
Ne kadar uzağında, ırağında olsan da
Yine benim köyümsün, bense aynı köylüyüm.

Mehmet Akif Uçar

Kutlu Sevda

Şensin, sensin, sensin benim sevgilim,
Özlemim, hasretim her şeyim sensin.
Sensiz susar ağzım, tutulur dilim,
İfadem, kelimem, sözlerim sensin.

Müjdecim, efendim, hayat rehberim,
İlahi kılavuz ve peygamberim,
Yılmadan bıkmadan hep seferberim,
İslam ordusunda önderim sensin.

Mehmet Akif Uçar

Mazi

İçim kan ağlar;
Hep aranırim
Hangi sevdaların eşiğinde
Gizli bilmem diye,
Silik aşklarla dolu hayatım.
Ayaklarım bu yolda yorulmuş,
Dilimde son şarkımızın mısraları.
Gözlerim, giderken dönüp de
Bir kere bile bakmadığın,
Yolda kaybolmuş.
Şimdi duygularım sensiz
Ve gözlerim buğulu.
Eskiden hafif bir esintiye
Dalga bırakan saçlarım
Ağarmış ağarmış,
Kefen rengini almış adeta.
Pamuk ellerimdeyse
Çizgi çizgi nasır izleri belirmiş.
Artık her şeye elveda,
Senden başka ne varsa...
Bütünüyle bende her şey
Ve gönlüm
Şimdi yalnız
Yalnız seni arzular.

Mehmet Akif Uçar

Meçhul Randevu

Nerde, nasıl, ne zaman öleceğim bilemem
Bilsem sanki ne çıkar yazılanı silemem.
Ölünecek zamanı bilmek değil marifet,
Asıl hüner o anda Allah'a teslimiyet.
Her dakika, her saat ölüme hazır olmak
Sevgili bekler gibi, hep özlemiyle dolmak.
Ölmeden önce ölmek, ölmeden önce ölmek,
Ömür boyu dünyayı gönülden silebilmek.
Öldüğünde ölmek için yaşarken ölmek,
Bir hayat arasını ölüm sırrıyla bölmek.
İlk bölümü imtihan; dünya denen bir hayat,
Son bölüm; sınav ecri ve ebedidir hayat.
Ya huzurlu bir çehre ya da çetin meşekkat,
İşte ölüm gerçeği görünen bir hakikat.
Yaratanın insanı haşladığı ilk nokta,
O ebedi alemin başladığı ilk nokta.
O noktada başlayıp, o noktada bitirmiş,
Nasıl yaşarsa insan öylece de gidermiş.
Eller, kollar kilitli, hep çatallaşır o an,
Bacaklar birbirine girer dolaşır o an.
Eş dost, mal-mülk... Ne varsa hep çaresizdir o an,
Ve en iğrenç bir hayvan sureti alır insan.

Ne muhteşem manzara kimininse hicreti,
Bir sevgili misali biter o an hasreti.
Kapıda karşılanır, selamlanır o melek,
Uçar gider dünyadan tebessümler ederek.
Minareden bir ilan sala verir müezzin,
Yüzler donuk ve soğuk, gönüllerde bir hazin.
O konuşan haykıran önceki insan nerde?
Cansız, kansız, soluksuz yatıyor şimdi yerde.
Şimdi o ki kalkamaz hareketsiz bir ölü,
Üzerinde incecik bez parçası örtülü.
Sal üstünde cenaze şehitten başkasının,
Bakılır mı rengine o gün hamam tasının?
Ve yakılır bir ateş, kaynayan su kazanda
Elbet bir gün oraya o mezarı kazan da
Bilir ki o şekilde er ya da geç girecek,
Onun da mezarını bir kazan belirecek.
Ve boydan boya beyaz, bembeyaz bir elbise
Bu ne korkunç Allah'ım ürpertici hadise.
Hafif eğimli çatı, tek odalı toprak ev,
Yatılacak burada ister sevme, ister sev.
Bir yatak ki döşeksiz, yorgansız ve yastıksız,
Bu ne korkunç yolculuk azıksız ve katıksız.
Oradaki tek azık, burda yaptığın iştir,
Ya çok tatlı bir yemek ya da zehirden zehir.

Adım adım ilerler omuzlarda cansız at,
Elindeyse o anı bir saniyecik uzat.
Dostları son görevi namazla ifa eder,
Namazdan sonra imam; "nasıl bilirsiniz" der.

Cemaatten gür bir ses "Allah rahmet eylesin."
İmamdan yine sual, "hakkınızı neylesin? "
"Hakkımız helal olsun, Allah onu affetsin,
Götürün misafiri artık yerine gitsin."
Herşey bitti tastamam bilinciyle mutluluk,
Ve dönüyor mezardan dalga dalga topluluk.
Ev halkında telaşe ağlayanlar ağlaşır,
Herkes büyük acının ıstırabını taşır.

Ondan geldik hepimiz ve ona döneceğiz,
Pörsümeyen hakikat, mutlaka öleceğiz.
Gidiliyor hep bir bir, sıra sıra durmadan
Öyle bir an geldi ki bende de durdu zaman.
İrkildim ve anladım yettiğini vademini,
Dediler; bir cenaze taşındı burdan demin.
"Bu benim kendi ölüm, bu benim kendi ölüm"
İşte böyle oluyor, böyle geliyor ölüm.
Böyleyken dünyalığa heveslenmek ne diye?
Ve işte, işte bana en mükemmel hediye.
Gelenler mezarımda okusunlar bir Yasin,
İbret alsın insanlar akıbetini bilsin.
Herşey onda açılır, aydınlanır, çözülür,
En sonunda nihayet ölüm de bir gün ölür.

Mehmet Akif Uçar

Misafir

Hepimiz ayrı ayrı misafiriz dünyada,
Sıramız geldiğinde gideriz bu konaktan.
Doğduk, yaşadık, öldük bu kısacık rüyada,
Kimimiz gülerekten, kimi ağlayaraktan.

Çocukluk, gençlik derken hepsi de geldi geçti,
En sonunda Azrail geldi beni de seçti,
Zor da olsa anladım bu dünya bir süzgeçti,
Ya düş tökezleyerek ya da git uçaraktan.

Mehmet Akif Uçar

Nasihat

Ne dostuna dost de, dūřmanına dūřman
Bu sahte dūnyada çok olursun piřman.
Seemezsın önce yılanın sesini,
Görürsün hayatın bomboş cilvesini.
Ve anlarsın bir gün dersin ki yaşamak;
Unutma ki dostum, derde kucak açmak.
Hayat dediğin şey, acılı şamardır,
Kin, irin ve nefret, kan kusan damardır.

Ne dostuna dost de, dūřmanına dūřman
Bu sahte dūnyada çok olursun piřman.
Dūřmanın da dūřman deėildi bir zaman,
Dost gördüėün belki dūřmandan da dūřman.
Menfaat derdinde nice insanlar var,
Bilki etrafını kızıl ateş sarar.
Varlık içinde var, yokluk ile yoksun
Yokluk ile sefil, varlığınla toksun.
şimdi yol yakinken kendine gel, doğrul
z benliğine ve kabuğuna kurul.

Mehmet Akif Uçar

Nur Tacı

Zaman şirke kenetli, mekan çirkef tutsağı,
Zulüm doruk noktada, belde fuhuş yatağı.
İnsanlarda bin surat kişilere özel renk,
Yalan, rüşvet, iftira sarp kayalıklara denk.
Zulüm kusan zalimler utanmaz ve sıkılmaz,
Ezilen mazlumların göz yaşına bakılmaz.
Ulular ve soylular, zenginler hep zirvede,
Açlık, korku, sefalet cariye ve kölede.
Her kavmin ayrı ayrı sıralanmış putları,
Ne tuhaftır ki bunlar en büyük umutları.

İşte böyle bir şehir, işte böyle bir toplum,
Mutlaka senin gibi bir resulle dirilir.
Ve bir sabah şafakla Mekke'de doğan güneş,
Yüzündeki tebessüm, alnındaki nura eş.
Evreni aydınlatan mucizelerle doğdun,
Etrafa ışık saçan avizelerle doğdun.

Geldin de sen ey nebi, yeryüzünü titrettin,
Dağları, denizleri, ovaları inlettin.
Merhaba dedi sana hasret kalmış gönüller,
Bir başka ötüyordu o gün sanki bülbüller.
Kuruyan Save gölü yalnız sana işaret,
Kisranın yıkılması doğumuna alamet.
Harikalarla doldu evrenin her köşesi,
Kundakta kutsi bebek gönüllerin neşesi.
Hiçbir annede yoktur Amine'deki huzur,
Odasında melekler nur yumağını korur.
Sütanne Halime'nin rahmet dolar çehresi,
Dadıdaki hayranlık en büyük göstergesi.
Bir bulut ki emrine amade kılınmıştır,
Gümüştan leğenlerle pislikten arınmıştır.

Hazinleşen gönüller öksüzlüğüne ağlar,
Ve sonra yetimliği tüm yürekleri dağlar.
Hem öksüz hem de yetim kalır küçük Muhammed,
Önce dede, sonrada amca evinde Ahmed.
En güzel duygularla halelenmiş her soluk,
Eğlenceden çok uzak esrarengiz çocukluk.

Ve büyümüş boy şalmış mukaddes delikanlı,
Kalbi hep doğruluğa, güzelliğe sevdalı.
Ve bir aşk Hatice'den kainatın aşkına,
Ne mutlu ki girene onun sevgi bağına.

Şirk toplumundan uzak inzivaya kaçışlar,
Ve gelen ilk vahıyle kutsi memurluk başlar.
Hira'dan kainata açılan bir pencere,
Bir devrim, bir inkılap kokuşmuş gönüllere.
Oku diye başlayan, filizlenen hakikat,
Ve ardı sıra gelen binbir türlü meşekkat.
Senin getirdiğine inandık biz ey nebi,

Git dediğin yere gideceğiz ey nebi.
Sana gelen her emir bize de geldi bildik,
Oku emri gereği ne Hiralara edindik.
Bizi de inletiler, ezdiler, ağlattılar,
Karanlık kodeslere, zindanlara attilar.

Bize Bedri, Uhut'u, Hendek'i goster resul,
Bize askerlerini, Hamza'nı gonder resul.
Ne bir Omer, ne Hamza cikmadı icimizden,
Caresiz kaldık nebi tutuver elimizden.
Bize kucak acacak Habeşistan'lar gerek,
Devletleşmeye gebe Medine'ye giderek,
Senden düştün yollara öz yordundan kovulup,
Çile dolu günlerden, işkenceden yorulup.
Ya biz hangi diyara sigınalım ya resul,
Şirkin, küfrün içinden arınalım ya resul.
Sensizlik bağrımızı kamçıl原因an bir hançer,
Zehirli kıymık gibi yüreğimize düşer.
Ashabın sana aşık, sen onlara sevdalı,
En bahtiyar sevgiyle ta ciğerden yaralı.
O haşmetli, hetbetli Omer'i yumuşatan,
Bir sevgi nazarı ki kainatı kuşatan.
Kovulduğun Mekke'ye, Taif'e gümbür gümbür,
Anladık ki sadece o sevgiyle dönölür.

Biz nefislerimizi yenemedik ya resul,
Medine'lerimize dönemedik ya resul.

Şimdilerde biz senin mesajlarına açız,
Ulvi merhametine, şefkatine muhtacız.
Senden sonra ümmetin öksüz kaldı ya nebi,
Allah'ın sevgilisi, gönüllerin habibi.
Ağlasın Yesribliler, boynu bükük sahaben,
Bugünden daha hazin gün görmemeştir evren.

Sana en derin salat, sana yürekten selam,
Kesilsin ifadeler, kelimeler vesselam.

Mehmet Akif Uçar

Ögüt

Dünya, dünya, bu dünya,
Ölüm geldiği zaman.
Anlarsın ki bir rüya,
Ölüm geldiği zaman.

Faydasız malın, mülkün
Ölüm geldiği zaman.
O yığın yığın yükün,
Ölüm geldiği zaman.

Hani nerde dostların,
Ölüm geldiği zaman.
Boşa çırpınışların,
Ölüm geldiği zaman.

Bak eşin dostun bile,
Ölüm geldiği zaman.
Anlarsın ki nafile,
Ölüm geldiği zaman.

Fuzuli geçen yıllar,
Ölüm geldiği zaman.
Çan evinden yakalar,
Ölüm geldiği zaman.

Betin benzin sararır,
Ölüm geldiği zaman.
Gözlerinse kararır,
Ölüm geldiği zaman.

Kavrulur topukların,
Ölüm geldiği zaman.
Ağlaşır çocukların,
Ölüm geldiği zaman.

Gözlerin bir noktada,
Ölüm geldiği zaman.
Kocaman olur ya da,
Ölüm geldiği zaman.

Ölmem diye tepinsen,
Ölüm geldiği zaman.
Yoldaşın beyaz kefen,
Ölüm geldiği zaman.

Kim kurtaracak seni,
Ölüm geldiği zaman.
Gördün mü ölmeyeni?
Ölüm geldiği zaman.

Koştur, çırpın, çabala,
Ölüm geldiği zaman.

Ne çare ki budala,
Ölüm geldiği zaman.

Ne yapabilir doktor,
Ölüm geldiği zaman.
Şönüverecek motor,
Ölüm geldiği zaman.

Hasta, sağlam dinlemez,
Ölüm geldiği zaman.
Bir saniye beklemez,
Ölüm geldiği zaman.

Genç, yaşlı, zengin, fakir,
Ölüm geldiği zaman.
Fark etmez ne değişir,
Ölüm geldiği zaman.

Emir büyük yerdendir,
Ölüm geldiği zaman.
Sorulmaz kimlerdendir,
Ölüm geldiği zaman.

Duyulur acı haber,
Ölüm geldiği zaman.
Ölmedi mi peygamber?
Ölüm geldiği zaman.

Herkes ölüme esir,
Ölüm geldiği zaman.
Kurulacak tenesir,
Ölüm geldiği zaman.

Gidilecek o yere,
Ölüm geldiği zaman.
Nereye diyenlere,
Ölüm geldiği zaman.

O dosta diyebilmek,
Ölüm geldiği zaman.
Ve gülümseyebilmek,
Ölüm geldiği zaman.

İşte budur mucize,
Ölüm geldiği zaman.
Benim gibi acize
Ölüm geldiği zaman.

Şehadettir tek kelam,
Ölüm geldiği zaman.
Her şey bitti vesselam,
Ölüm geldiği zaman.

Mehmet Akif Uçar

Peygamber

O'dur "gaye insan, ufuk peygamber"
O ki; ne hayal, ne rüya, ne de zan,
Ondan bize en kutsi haber;
Kur'an, sünnet, ölüm, mahşer ve mizan...

O ki tüm çileye, derde hekimdir,
O ki içimdeki aşka hakimdir,
Beni ona aşık yapan da kimdir?
Ve yüreğime o sevgiyi yazan.

Önsüz boyun büktü baharda güller,
Ötmüyor bahçemde artık, bülbüller,
Hep gözyaşlarıyla soldu sümbüller,
Hasret çiçeğime vurdu bir hazan.

Mehmet Akif Uçar

Servili ukur

Hiç beklenmedik yerde, beklenmedik zamanda,
alar kapını ölüm hazır mısın demeden.
Alır gider Azrail dünür olduğu anda,
Gelinlik kız misali varır mısın demeden.

Demir alır ölüme her gün işleyen saat,
Kurulur musallada bir kaç anlık saltanat,
O servili çukura alır gider tahta at,
Varılacak mekanı tanır mısın demeden.

Mehmet Akif Uçar

Serzeniş

Yükselir semalara o kutsal çağrı,
Camiler, minareler ezansız olmaz.
Kıyamda ve rükuda, secdede kullar
İşte bu teslimiyet imansız olmaz.
Gecede gerçek namaz Rabbe yalvarış,
Yapılan ibadetler zamansız olmaz.
Allah'tan başka kimdir, kimdir hükümrân?
Kanunlar ve yasalar Kur'an'sız olmaz.
Edep, haya, utanma onun eseri,
O peygamber damadı Osman'sız olmaz.
Şefaat ve merhamet deryası Rabbim,
Bir damlacık merhamet Rahman'sız olmaz.
Sultanlar sultanısın yüce Allah'ım,
Sultanlıklar o ulvi sultansız olmaz.

*****

Her insanın içinde bir düşman vardır,
İnsanoğlu nefis denen düşmansız olmaz.
Şeytandır insanlara en büyük düşman,
Hileler, vesveseler şeytansız olmaz.
Ne şeytanlar gördüm şu yalan dünyada,
Şeytanlar, şeytanlıklar insansız olmaz.
Hakikat niyetine gırtlak yırtanlar,
Sözleri, sükutları yalansız olmaz.

*****

Bu dünyada müslüman tek coğrafya ki,
Neden bu coğrafyalar figansız olmaz?
Bütün bu coğrafyanın tüm beldeleri,
Vahşetsiz ve barutsuz, dumansız olmaz.
Nerde insan hakları, bu mu çağdaşlık?
Bir dünya ki bu kadar vicdansız olmaz.
Yere batsın be sizin teknolojiniz!
Topunuz, tüfeğiniz volkansız olmaz.
Hani kardeşliğiniz ey Müslümanlar?
Teslimiyet şu ulvi fermansız olmaz.
Sizler bir halka gibi tek vücutsunuz,
O vücut ki bir eksik organsız olmaz.
Yeter be artık, yeter bu duyarsızlık!
Bundan sonra bir şanlı destansız olmaz.
Ondan daha kuvvetli kimdir yardımcı?
Zaferler o mükemmel hakansız olmaz.

Mehmet Akif Uçar

Sızı

Bu gece o kadar solgun ki yüzüm
Sabaha çıkmaya gücüm yok diyor,
Bir soluk perdeye takılmış gözüm
İçimde yıllanmış sızım çok diyor.

Kesilmiş kanımın o coşkun hızı
Bekler başucumda ölümcül yazı
Beynimi çatlatan o vahşi sızı
Hançeri bağrıma çabuk sok diyor.

Mehmet Akif Uçar

Ŗiir

Gülüm Ŗiir, canım Ŗiir, bebeğim Ŗiir
Bana göre her Ŗey Ŗiir diye bilinir.

Mehmet Akif Uçar

Tabiat

Gökyüzü yeni bir neşeyle uyandı.
Söktü karanlığı heybetli bir şafak.
Bir avize söndü, bir avize yandı.
Mutlu bir çehreyle tebessüm saçarak.

Rüyalar duruldu, hayaller konuştu.
Bir başka heyecan besteledi güneş.
Tabiat sukûti manzarayla coştı.
Yeşil gözlü kumral bir güzel kıza eş.

Mehmet Akif Uçar

Titimoha

Uzaklarda,
Ta uzaklarda,
Hüznün ve elemin zirvesinde
Dertli bir kuş yaşarmış.
İşte bu yüzden ismini de
Titimoha koymuşlar onun.

Daha henüz küçükken
Dert yumağı olmuş
Gözlerinde yaş,
Yumuşak yüreğiyle
Çilenin hamurunu yoğurmuş
Garip Titimoha.

Uçsuz bucaksız çölün
Kasıp kavuran sığağında
Çarpık çarpık kanat vurarak uçan
Sen Titimoha!
Söyle misin?
Hangi kahpe şehrin
Bakire sokaklarındaki
İs lambaları altında
Çığlık çığlığa feryat eden,
Namus naraları atan
Körpecik kızların ıstırabını tattın.
Söyle misin?
Hangi nahış akşamların
Kızılığında kaldın?

İnlemelerin çok içten,
Çok acı Titimoha.
Sen de mi bilirsin yoksa?
Geceyi
Buz kesen kaldırım taşları üzerinde
Geçirmenin acısını.
Sen de mi bilirsin Titimoha, sen de mi bilirsin?
Beton yığınları arasında
Goncalardan yoksun
Yeşile hasret,
Maviye hasret,
Toprağa, tohuma hasret
Sersefil tepelere hasret,
Dahası mis kokan köylere
Hasret kalmışlığın acısını.

Eskiden Titimoha
Güzel mi güzel köyüm vardı benimde
Fakirhane ama bereketli evim,
Mutlu bir yuvam vardı.
Sırma saçlı, kalem kaşlı sevdiğim bile...
Bazen kırık sazımı alır
Uzun uzun çalardım onun için

Dağlarda, bahçelerde, vadilerde...
Bazen de
Köyün kıyısındaki
Büyük çınarın altında
Buluşurduk onunla,
Gün batımına doğru.
Hele Titimoha bir de annemin
Özene bezene yufka açışı vardı,
Tandır yapışı vardı ki,
Asla unutamam
O sımsıcak mis kokulu bazlamaları.
Özledim Titimoha
Çok özledim doğrusu.

Evet Titimoha
Şimdi ise ben bu büyük şehrin,
Zehir kusan
Fabrika bacaları arasında
Duman solumaktayım.
Önce ekmeğim bozuldu Titimoha,
Aşım bozuldu,
Suyum bozuldu,
Neyim kaldı ki?
Daha sonra hepsi bozuldu.
Bozdular Titimoha bozdular,
Her şeyimi bozdular benim.
Örfümü, adetimi
Ahlakımı, terbiyemi bozdular.
İffetimi, namusumu
Cesur ve kahramanlığımı bozdular.
Kısacaşı Titimoha,
İnsanlığımı bozdular benim, insanlığımı
Hem de insan geçinenler.

İşte böyle Titimoha, işte böyle
Ülkeme girdiler,
Şehrime girdiler,
Sokağıma, evime
Ve içime girdiler.
Beni aldılar,
Benliğimi aldılar benden.

De hele Titimoha, de hele
Şimdi sen anlat derdini
Bilirim senin yaran büyüktür
Üstelik bir de ben üzdüm seni.
Ama boşver Titimoha, boşver
Sakin benim için üzülme, kederlenme.
Varsın benim boynum bükük
Kalbim kırık olsun,
Varsın benim kardelenlerim,
Papatyalarım ve çiğdemlerim açmasın,

Varsın küçük kanaryam
Ötmesin benim,
Varsın benim de yüzüm
Gülmesin Titimoha.

Haydi şimdi sen anlat, anlat Titimoha
Enfazın en dehşetini
Vahşetin görülmemişini yaşayan
Mazlumlari,
Uzun kış gecelerinde
Kar tanecikleri arasında
Kıvrıla kıvrıla inleyen
Minik yavruların
Korkunç serüvenini anlat.
Bir de küçücük bebeği
Dilim dilim doğrayan,
Çocuk yaştaki kızlara
Tercavüz eden,
Tertemiz vücutlarını,
Al yanaklarını pisleyen
Salyalı ağızları anlat.
Küfürlerle ateş püsküren
Canileri, haydutları anlat.
Açlık kamplarını
Ve toplu mezarları anlat.

Anlat Titimoha, anlat
İnsanları kurtuluşa davet eden
Kutsal çağrının,
Vahşice susturulduğu
Kızıl akşamı anlat.
Kan ve barut kakusundan başka
Hayat görmemiş
Öksüzleri,
Ağlamaktan gülmeyi tanıyamamış
Yetimleri anlat.
Ve bir şehrin
Semalarında yağın bombaları,
Sokaklarındaki cesetleri anlat.
Küçücük bir çocuğun
Çığlıklarla dolu haykırışını anlat.
Ve bir de, bir de bütün bunlara
Seyirci kalan insanlığı,
Kardeşliği, çağdaşlığı anlat.
Anlat Titimoha, anlat
Anlat ki bu modern çağın
Vicdan yoksunu,
Merhamet yoksunu
İnsan kalıpları utansın,
Rezalet duvarında parçalansın.

Ne o Titimoha?

Niçin susuyorsun?
Hala anlatmayacak mısın?
Bir an yutkundun
Ve daldın uzaklara.
Hadi ama davran biraz
Anlat, anlat bana derdini.

Yoksa! yoksa! Titimoha, yoksa sen...

Şimdi anladım,
Evet şimdi anladım seni.
Kan dolu gözlerimdeki ıstırap,
Yorgun kanatlarımdaki çile,
Ve beni yiyip bitiren acı
Sende de var Tititmoha, sende de.
Sen ki tüm bu insanların
Çile yüklü heybesini taşıyan
Yaralı bir kuşsun.
Seviyorum Titimoha, seviyorum seni
Çileni seviyorum,
Derdini seviyorum,
Kederini ve ıstırabını seviyorum senin.

Mehmet Akif Uçar

Tutsak

Güzel yurt içinde ne varsa her şey tutsak,
Her derdi bırakıp yeni sevdalar tutsak.

Mehmet Akif Uçar

Uyku

Üstünden tren geçmiş raylar gibi esneriz,
Göz pınarlarımıza indiği zaman uyku.
Ansızın gidiveren ölülere döneriz,
Tül kirpiklerimize bindiği zaman uyku.

O ebedi uykunun remzidir bu uykular,
Bir cesetten yayılır gibi gelir kokular,
Neşeyle uyanılır biter bütün korkular,
Bir göl gibi durulup, dindiği zaman uyku.

Mehmet Akif Uçar

Yarım

Uyan yarım güneşi görsün güzel gözlerin,
Bak şu karşı tepeden sanki bize bakıyor.
Okşasın kulağımı o işveli sözlerin,
Zira sevdan içime sızım sızım akıyor.

Uyan yarım yüzüne papatyalar saçılınsın,
Uyan ki gamzelerin bir yay gibi açılınsın.
Ve dolsun hanemize ilkbahar çiçekleri,
Şenlensin sevenlerin aşk dolu yürekleri.

Uyan yarım güneşler batmadan sevişelim,
Şu sevda çağımızın ılık akşamlarında.
Gel artık kendine ki boş kalmasın şu elim,
Yazgımız sevda olsun bugün de ve yarın da.

Tanrım aşkı, sevdayı bizim için yaratmış,
Böyleyken uzak uzak bakışmalar ne diye?
Bana senin, sana da benim sevgimi katmış,
İşte bu aşk bizlere ta ezelden hediye.

Yıllarca sevda için ne ağıtlar yakılmış?
Ne yürekler kavrulmuş, ne kurşunlar sıkılmış?
Taş katısı kalplerde ne duvarlar yıkılmış?
Ve en kötüsü bile bu sevdaya takılmış.

Acep tanrım kulları hep böyle mi eğitmiş?
Ne demek istemiş ki, yakmış da yürekleri?
Kimisi aşk dağının en zirvesine gitmiş,
Kimi kalmış yerinde ilk sevdiğinden beri.

İşte böyle güzelim, işte böyle sevdalar
Bu öyle bir sevda ki ne yürekleri dağlar.
Kırılır hengameler, kayalıklar ve dağlar,
Yanmayı ayırır, yanarı ayrı ağlar...

Mehmet Akif Uçar

Gökdelenler

Ah bu beton yığını, ah bu beton yığını
Kuşatmış insanların elini, ayağını.
Çeviriyor evleri hep üst üste binalar,
Arttı dünya sevgisi ve çoğaldı zinalar.
Bu binalar köylerin ne korkunç ejderhası,
O köy evleri ki muhteşemin tenhası.
Bir atmosfer misali sarmış, kuşatmış bizi
Kaplamiş semaları, bulandırmış denizi.
Habersiziz maviden, gökyüzünden, topraktan
Ve o uçan kuşlardan, dalgalanan bayraktan.
Eskide kaldı ahşap ve mütevazı evler,
Aldı onun yerini ah bu koskoca devler.

Mehmet Akif Uçar